

Sygn. akt IV KK 151/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **J.J.**

skazanego za przestępstwa z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2018 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k. kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,
od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w S.
z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K .../17,

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. umarza postępowanie;

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. J. oskarżony został o to, że:

I. w dacie bliżej nieustalonej w miesiącu styczniu 2006 roku, w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił T. J. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości 1,0 grama za kwotę 40 złotych, przy czym czyn ten stanowi

przypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w dacie bliżej nieustalonej w miesiącu styczniu 2006 roku, w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił T. J. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości 0,5 grama za kwotę 20 złotych, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w styczniu 2006 roku, woj. podkarpackiego w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił T. J. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości 1,0 grama za kwotę 40 złotych, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 roku, sygnatura akt II K .../17, Sąd Rejonowy w S. uwzględniając wniosek prokuratora złożony do tego Sądu w dniu 23 lutego 2017 r. na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i uznał oskarżonego J. J. za winnego dokonania zarzucanych mu czynów, przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając, na mocy art. 33 § 3 k.k., wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J.J. przepadek korzyści majątkowej w kwocie 100 złotych; zasądził od oskarżonego J.J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 40 złotych tytułem wydatków.

Wydany wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 13 kwietnia 2017 roku.

Kasację od tego wyrok wniósł na korzyść J.J. Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, który zaskarżył to orzeczenie w całości i zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie J.J. bez przeprowadzenia rozprawy i w konsekwencji skazanie tego oskarżonego za przestępstwa z art. 59 ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo tego, że karalność czynów ustała, co stanowiło negatywną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a w konsekwencji bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Na tej podstawie wnioskował o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania przeciwko J.J. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna. Wyrok Sądu Rejonowego w S. zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, a to art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. Wniosek został złożony przez prokuratora pomimo negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., tj. przedawnienia karalności czynów, których popełnienie zarzucono oskarżonemu. Występek z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2017.783 z dnia 14 kwietnia 2017 r.) zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k., przy zagrożeniu taką karą karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Na mocy art. 102 k.k., bez względu na modyfikacje jakim przepis ten ulegał w okresie od daty popełnienia czynów, tj. 31 stycznia 2006 r. (końcowego dnia okresu w którym skazany miał je popełnić) do dnia 2 marca 2016 roku, wszczęcie postępowania karnego przeciwko osobie wydłużało karalność popełnionego przez nią, a zagrożonego taką karą przestępstwa, o kolejne 5 lat. Oskarżonemu na etapie postępowania przygotowawczego pierwotnie (k. 130) postawiono zarzuty popełnienia przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, a następnie w dniu 8 lutego 2017 roku zmieniono zarzuty zarzucając popełnienie występków określonych w art. 59 ust. 3 tej ustawy. W związku z powyższym, mając na uwadze treść art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. oraz ustaloną datę popełnienia zarzucanych przestępstw, karalność tych czynów określonych w art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii ustała w dniu 31 stycznia 2016 roku.

Obecne brzmienie art. 102 k.k. przewiduje wprowadzić dłuższy okres karalności wszystkich przestępstw określonych w art. 101 § 1 k.k., a mianowicie 10 lat, ale nowelizacja tego przepisu weszła w życie w dniu 2 marca 2016 roku, a

zatem już po ustaniu karalności czynów, których popełnienie ostatecznie zarzucono oskarżonemu. Zgodnie bowiem z treścią art. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 2016 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U 2016, poz. 189 z dnia 2016.02.16), do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Dlatego w niniejszej sprawie wniosek prokuratora złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. został skierowany do Sądu już po nastąpieniu przedawnienia karalności czynów zarzuconych oskarżonemu. Oczywiście jest zatem, że dotknięty taką wadą wniosek nie powinien zostać uwzględniony, zaś postępowanie karne przeciwko oskarżonemu, wobec zaistnienia negatywnej przeszkody procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., powinno zostać umorzone. Dlatego przyznać należy racje skarżącemu, że wydany w sprawie wyrok skazujący dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Sąd Rejonowy uwzględniając – pomimo to – przedmiotowy wniosek rażąco uchybił przepisom art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. Stosownie do ich brzmienia sąd miał obowiązek zbadać zasadność tego wniosku, tak w aspekcie formalnym, jak i merytorycznym. Stwierdzona i opisana sytuacja dowodzi, że Sąd Rejonowy tego nakazu najwyraźniej zaniechał.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak wyżej.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. i art. 634 k.p.k.